

Tom Gillesbergs introduktion til Schiller Instituttets Afghanistan-seminar den 11. oktober 2021:

På vegne af Schiller Instituttet i Danmark og Københavns kontor for {Executive Intelligence Review} vil jeg byde alle velkommen og fortælle, at vi er glade for at se jer her. Dette er vores første fysiske begivenhed i lang, lang tid. Og vi besluttede på grund af sagens påtrængende karakter, situationen i Afghanistan, at vi meget hurtigt ville organisere dette seminar, fordi vi havde mulighed for at få nogle meget fremtrædende gæstetalere. Først og fremmest har vi en ekstremt presserende situation i Afghanistan: Vi har en utrolig humanitær katastrofe, som udvikler sig lige nu, hvis verden ikke arbejder sammen for at håndtere det.

Men på samme tid er det også et meget betydningsfuld øjeblik i menneskets historie, først på grund af tilbagetrækningen af de amerikanske tropper fra Afghanistan og det totale sammenbrud af de amerikanske eller vestlige støttede og uddannede styrker, der inden for en meget kort periode stort set kollapsede hele eventyret, eller hvad de kalder "fortællingen" om hvad der er foregået i Afghanistan i løbet af de sidste 20 år – om genopbygning af demokrati og alle disse fantasifulde idéer; men også et udtryk for den samme proces, der generelt foregår i store dele af Sydvestasien.

Og da alt dette fandt sted, udtalte formanden for Schiller Instituttet Helga Zepp-LaRouche: Folk siger, at dette er som "Saigon-øjeblikket", det er ligesom da USA trak sig ud af Vietnam. Men det er ikke den rigtige parallel. Det er ligesom sammenbruddet af Berlin-muren. Dette er slutningen på en æra. Og med afslutningen på en æra kommer spørgsmålet straks, hvad

vil den nye æra så blive? Hvad vil der være i det?

Det vi har gjort i Schiller Instituttet og LaRouche-bevægelsen i mange årtier, i et halvt århundrede, er at definere allerede på forhånd, når først ét system, ét paradigme kollapser, hvad der derefter må følge. Og vores svar har været: i stedet for at tænke på hvad er den næste fase af kaos og krig der vil følge, i Afghanistan eller i Sydvestasien, i verden generelt, bør spørgsmålet være, hvordan bygger man lige nu fred gennem udvikling?

Hvordan bruger vi, ud af disse meget, meget tragiske omstændigheder, lejligheden til at erstatte det gamle paradigme for geopolitiske overvejelser, hvordan vi kan irritere de andre; lidt som tidspunktet omkring Den vestfalske Fred i 1648, da Europa havde været i krig i hundrede år med alle former for religiøse og politiske krige, den ene krig efter den anden – da Europas regeringer indser, at hvis vi fortsætter dette, vil der ikke være nogen tilbage til at rapportere om det. Så derfor må vi sætte os sammen og finde en måde at leve sammen på, hvor vi respekterer hinandens lande eller religioner; og i stedet for at tænke over, hvordan kan vi sabotere, hvad de andre laver, så vil vi i stedet have princippet om, hvordan vi kan hjælpe vores naboer.

Og dette valg er ikke taget [endnu]. Danmark, siden 1999, var gået fra at deltage i fredsbevarende operationer, til i stedet at føre en militaristisk udenrigspolitik, der stort set sluttede sig til hver eneste krig, trods kun 5,8 millioner mennesker! Nu, i Danmark, er der en refleksion over, at dette var en fuldstændig fiasko. Hvad nu?

Vi vil sikre os, at dette "hvad nu?" kommer på et helt nyt niveau, med hensyn til hvad der skal være en del af dette. Vi skal naturligvis ikke fortsætte det, som ikke virkede. Vi ved nu, at man ikke kan løse problemer med militære midler. Men vi er også nu nødt til, i de forskellige nationer, og Danmark mest eftertrykkeligt inkluderet, at have idéen, at hvis vi

skal løse disse ting, vil dette være gennem samarbejde; og det kommer til at være gennem samarbejde med alle naboerne [til Afghanistan], alle deltagerne – selvfølgelig USA, men selvfølgelig også Kina, selvfølgelig Rusland og så videre.

Ingen udvikling, ingen fred: Begynd med Afghanistan

12. august (EIRNS) – *Ugeskriftet EIR*, udgivet i dag, bringer sin forsidehistorie under overskriften "Ingen udvikling, ingen fred: Start med Afghanistan", hvilket budskab i særdeleshed gælder de intense forhandlinger, der er i gang i denne uge i Doha, og for hvilke der kun er et tidsbegrænset vindue af muligheder. Begivenhederne sker hastigt. Centralt i Doha-forhandlingerne, der har fundet sted fra den 10. august til og med i dag, befinder sig 'Trojka+' – Kina, Rusland, USA plus Pakistan samt repræsentanter for Afghanistan og Taliban, hvortil kommer sessioner, der involverer andre nationer, i forskellige sammensætninger.

I mellemtiden hævder Taliban for nuværende at have kontrol over hovedstæderne i 10 af landets 34 provinser, hvoraf den sidste er Ghazni, kendt som "porten til Kabul", beliggende 130 km sydvest for hovedstaden. Pentagon meddelte i eftermiddag, at man vil sende tusinder af ekstra styrker ind for at hjælpe med at evakuere den amerikanske ambassade i Kabul, samt andre lokaliteter.

De foreløbige rapporter fra samtalerne i Doha udviser lidet eller intet resultat, men selve processen tæller meget. Kinas særlige repræsentant for Afghanistan, Yue Xiaoyong, sagde i går til Doha News, at dette kun er begyndelsen, og at

processen skal føre til, at forskellige lande arbejder sammen. Den russiske udsending, Zamir Kabulov, rapporteres at have fremsat et trepunkts-forslag: 1) respektere en våbenhvile; 2) forpligte sig til en inkluderende dialog internt i Afghanistan; og 3) etablere en midlertidig, delt regeringsmagt, hvor der afholdes valg om to år. Afghanistans forslag til en regering – ubekræftet, men bredt rapporteret ved denne briefing – har henblik på en deling af regeringsmagten.

Blandt deltagerne i dagens samtaler er der ud over 'Trojka+' repræsentanter fra Indien, Tyrkiet og Indonesien. Også Norge og Storbritannien og Organisationen for islamiske Lande står til rådighed. I tirsdags i Doha mødtes udsendinge fra EU, Storbritannien og USA.

Den eneste model for at få en plan til at fungere, er et perspektiv og handling for udvikling, og enighed blandt stormagterne for at få det til at ske. En variation af denne sandhed om, at der uden udvikling ikke kan være fred, er det yderligere faktum, at der slet ikke kan være nogen fremtid uden udvikling.

Processen med omvendt udvikling – nemlig "grøn" ødelæggelse af de levevilkår, som mennesker har brug for for at eksistere og være kreative, grundlaget for fremskridt i forhold til fortsat produktivitet – fremgår af endnu et klassisk tilfælde af strømafbrydelse, ligesom udfaldet under frostvejret i Texas i februar, eller det europæiske el-net, der var tæt på nedbrud i januar. Denne gang var det 'down under'.

Den 9. august befandt tusinder af mennesker i New Zealand sig pludseligt i mørket, da den nationale el-produktionskapacitet ikke kunne imødekomme efterspørgslen, og overbelastningssystemet førte til pludselige, kaotiske afbrydelser. Strømmen er tilbage for de fleste forbrugere, men politikerne skråler op om hvem de skal bebrejde. Faktisk blev New Zealand betragtet som verdens førende inden for lave CO₂-

udledninger, på grund af at man får over 80 procent af sin elforsyning fra "vedvarende energikilder", hvilket for det meste betyder vandkraft til dets lille befolkning på 4,8 millioner mennesker. Men da de 'smarte' grønne begyndte at tilføje vindkraft og nåede en andel på 6 procent af den nationale forsyning fra 17 installationer plus tilføjede et spotmarked for engros-spekulation i elektricitet og andre typiske former for grøn svindel, var scenen sat for strømudfald.

I Tyskland er det bemærkelsesværdigt, at to store medier i denne uge skriver advarsler mod at gå for langt og for hurtigt med den grønne ideologi. Die Zeit opfordrede til at forlænge levetiden for de tilbageværende fire tyske atomkraftreaktorer. I dag anfører Frankfurter Allgemeine Zeitung, at partiet 'De Grønnes' planer om at trække strøm fra vindparkerne ved Østersøen til forbrugere rundt omkring i landet ikke vil fungere, fordi kommende folk med grøn livsstil vil afvise at have strømledningerne i nærheden af deres hjem, osv.

Dette er blot forhalingsmanøvrer, men indikerer at virkeligheden endelig begynder at sætte ind.

Denne lørdag er der muligheden for at trænge ind til kernen af principperne om, hvad der definerer en vellykket økonomisk tilgang, som præsenteret så historisk og stærkt af statsmanden og økonomen Lyndon LaRouche, i særdeleshed, for 50 år siden, ved vendepunktet 15. august 1971, da Nixon-administrationen iværksatte flydende valutakurser. Konferencen den 14. august, sponsoreret af LaRouche Legacy Foundation, har titlen: "Nå så er du endelig villig til at lære økonomi?" Helga Zepp-LaRouche meddelte i går: "Dette bliver en skelsættende begivenhed, og jeg lover ikke for meget!"

Afghanistan ved en korsvej: Kirkegård for imperier eller begyndelsen af en ny æra? af Helga Zepp-LaRouche

10. juli – Efter den hurtige tilbagetrækning af amerikanske og NATO-tropper fra Afghanistan – USA's tropper, bortset fra et par sikkerhedsstyrker, blev fløjet ud i ly af natten uden at informere de afghanske allierede – er dette land for øjeblikket, men sandsynligvis ikke længe, verdenshistoriens skueplads. Nyhederne fortsætter med at strømme ind: På jorden opnår Taliban-styrkerne hurtige territoriale gevinster i det nordlige og nordøstlige del af landet, hvilket allerede har skabt betydelig spænding og bekymring i Turkmenistan, Usbekistan og Tadsjikistan, og de har erobret den vestlige grænseby Islam Qala, der håndterer betydelige handelsstrømme med Iran. Samtidig foregår der intenst diplomatisk aktivitet blandt alle de lande, hvis sikkerhedsinteresser er påvirket af begivenhederne i Afghanistan: Iran, Pakistan, Indien, Rusland, og Kina, for kun at nævne de vigtigste.

Kan der findes en intern afghansk løsning? Kan en borgerkrig mellem den afghanske regering og Taliban forhindres? Kan terroristgrupper, såsom ISIS, der er begyndt at genvinde et fodfæste i nord, og Al-Qaida, opløses? Eller vil krigen mellem de afghanske fraktioner fortsætte og dermed udvidelsen af opiumdyrkning og eksport samt den globale trussel om islamisk terrorisme? Vil Afghanistan igen synke ned i vold og kaos og blive en trussel, ikke kun for Rusland og Kina, men endog for USA og Europa?

Hvis disse spørgsmål skal besvares i en positiv forstand, er det afgørende, at USA og Europa først besvarer spørgsmålet med

brutal ærlighed om, hvordan krigen i Afghanistan blev sådan en katastrofal fiasko, en krig ført i hele 20 år af USA, den stærkeste militære magt i verden, sammen med militærstyrker fra 50 andre nationer. Mere end 3.000 soldater fra NATO og allierede styrker, herunder 59 tyske soldater [og 43 danske soldater], og i alt 180.000 mennesker, inklusive 43.000 civile, mistede livet. Dette var til en økonomisk pris for USA på mere end 2 billioner \$ og på 47 milliarder € for Tyskland. Tyve års rædsel hvor alle sider, som det er sædvanligt i krig, var involveret i grusomheder med ødelæggende virkninger på deres eget liv, inklusive de mange soldater der kom hjem med posttraumatiske stresslidelser og ikke har været i stand til at klare livet siden. Efter ti års krig med Sovjetunionen i 1980'erne, efterfulgt af en lille pause, måtte den afghanske civile befolkning derefter lide yderligere 20 års krig med en næsten utænkkelig række pinsler.

Det var klart fra starten, at denne krig ikke kunne vindes. Indførelsen af NATO's gensidige forsvarsklausul i henhold til artikel 5 efter terrorangrebene den 11. september var baseret på den antagelse, at Osama bin Laden og Taliban-regimet stod bag disse angreb, hvilket således ville retfærdiggøre krigen i Afghanistan.

Men som den amerikanske senator Bob Graham, formanden for Kongressens "Fælles undersøgelse af efterretningsaktiviteter inden og efter terrorangrebene den 11. september 2001", gentagne gange påpegede i 2014, undertrykkede de daværende sidste to amerikanske præsidenter, Bush og Obama, sandheden om hvem der stod bag 11. september. Og det var kun på grund af denne undertrykkelse, at truslen fra ISIS således blev mulig. Graham sagde under et interview i 2014 i Florida:

"Der er fortsat nogle ufortalte historier, nogle ubesvarede spørgsmål om den 11. september. Måske er det mest grundlæggende spørgsmål: Blev den 11. september udført af 19 personer, der arbejdede isoleret, som over en periode på 20

måneder var i stand til at tage de grove konturer af en plan, der var udviklet af Osama bin Laden, og omsætte den til en detaljeret arbejdsplan, for derefter at indøve denne plan; og endelig at udføre en ekstrem kompleks række opgaver? Lad os tænke på de 19 mennesker. Meget få af dem kunne tale engelsk. Meget få af dem havde overhovedet været i USA før. De to formænd for 9/11-Kommissionen, Tom Kean og Lee Hamilton, har sagt, at de synes det er yderst usandsynligt, at disse 19 mennesker kunne have gjort, hvad de gjorde, uden nogen ekstern støtte i den periode de boede i USA. Jeg er meget enig... Hvor fik de deres støtte?"

Dette spørgsmål er stadig ikke blevet besvaret tilfredsstillende. Vedtagelsen af JASTA-loven (Retfærdighed mod statssponsorert Terrorisme – Justice Against State Sponsors of Terrorism) i USA, afsløringen af de 28 tidligere hemmeligstemplede sider i den fælles kongresundersøgelsesrapport om den 11. september, der blev holdt hemmelig i så lang tid, og retssagen, som familierne af ofrene fra den 11. september førte mod den saudiarabiske regering, leverede tilstrækkelig bevis for den faktiske økonomiske støtte til angrebene. Men efterforskningen af alle disse ledetråde blev forsinket med bureaukratiske midler.

Den eneste grund til at uoverensstemmelser omkring 11. september nævnes her, er for at pege på det faktum, at hele definitionen af fjenden i denne krig faktisk var forkert fra begyndelsen. I en hvidbog om Afghanistan udgivet af BüSo (Borgerrettighedsbevægelsen Solidaritet) i Tyskland i 2010 påpegede, at en krig, hvor målet ikke er defineret korrekt, næppe kan vindes, og vi krævede på det tidspunkt øjeblikkelig tilbagetrækning af de tyske styrker.

Da Washington Post offentliggjorde de 2.000 sider lange "Afghanistan Papirer" i 2019 under titlen "I krig med sandheden", burde krigen allerede den gang have været afsluttet. De afslørede, at denne krig havde været en absolut

katastrofe fra starten af, og at alle erklæringer fra det amerikanske militær om de påståede fremskridt var bevidste løgne. Undersøgelsesjournalisten Craig Whitlock, der offentliggjorde resultaterne af sin tre års forskning, herunder brug af dokumenter opnået under loven om frie informationer (Freedom of Information Act – FOIA), og udsagn fra 400 personer med førstehåndskendskab viste den absolutte inkompetence, som denne krig blev ført med.

Derefter var der de forbløffende udsagn fra generalløjtnant Douglas Lute, Afghanistan-tsaren under Bush- og Obama-administrationerne, som under en intern høring i "Det særlige ministerium for Afghanistans Genopbygning" i 2014 havde sagt: "Vi var blottet for en grundlæggende forståelse af Afghanistan – vi vidste ikke, hvad vi gjorde... Hvad forsøger vi at gøre her? Vi havde ikke den fjerneste opfattelse af, hvad vi foretog os... Hvis det amerikanske folk kendte til omfanget af dette funktionssvigt... hvem ville sige, at det hele var forgæves? "

Efter at disse dokumenter blev offentliggjort, skete der intet. Krigen fortsatte. Præsident Trump forsøgte at bringe tropperne hjem, men hans forsøg blev i det væsentlige undermineret af det amerikanske militær. Det er først nu, når prioriteten er skiftet til Indo-Stillehavet og til indeslutningen af Kina og Rusland, at denne absolut meningsløse krig blev afsluttet, i det mindste hvad angår udenlandske styrkers deltagelse.

11. september bragte ikke kun verden Afghanistan-krigen, men også Patriotloven (Patriot Act) et par uger senere, og hermed det påskud for den overvågningsstat, som Edward Snowden kastede lys over. Det ophævede en væsentlig del af de borgerrettigheder, der var blandt de mest fremragende resultater af Den amerikanske Frihedskrig og nedfældet i den amerikanske forfatning, og det underminerede USA's natur som republik.

Samtidig blev de fem principper for fredelig sameksistens, som er kernen i international lov og FN-pagten, erstattet af en stigende vægt på den "regelbaserede orden", der afspejler interesserne og forsvaret af det transatlantiske etablissemments privilegier. Tony Blair havde allerede sat tonen for en sådan afvisning af principperne i Den westfalske Fred og international lov to år tidligere i sin berygtede tale i Chicago, der dannede den teoretiske retfærdiggørelse for de "endeløse krige" – dvs. de interventionistiske krige gennemført under påskud af "ansvaret for at beskytte" (Responsibility to Protect – R2P), en ny slags korstog, hvor "vestlige værdier", "demokrati" og "menneskerettigheder" formodes at blive overført – med sværd eller med droner og bomber – til kulturer og nationer, der kommer fra helt anderledes civilisationstraditioner.

Derfor må Afghanistan-krigens katastrofale fiasko – efter de foregående fiaskoer, Vietnam-krigen, Irak-krigen, Libyen-krigen, Syrien-krigen og Yemen-krigen – hurtigt blive vendepunktet for et fuldstændigt skift i retning væk fra de sidste 20 år.

Del 2

Siden senest Covid-19-pandemiens udbrud, et udbrud der var helt forudsigeligt, og som Lyndon LaRouche i princippet havde forudsagt allerede i 1973, burde der have været igangsat en grundlæggende debat om de mangelfulde aksiomer i den vestlige liberale model. Privatiseringen af alle aspekter af sundhedsvæsnerne har bestemt givet lukrative overskud til investorer, men den økonomiske skade, der er blevet påført, og antallet af dødsfald og langvarige sundhedsproblemer har brutalt afsløret sundhedsvæsnernes svage punkter.

Den strategiske turbulens forårsaget af tilbagetrækningen

afNATO-tropper fra Afghanistan giver en glimrende mulighed for en revurdering af situationen, for en korrektion af den politiske retning og en ny løsningsorienteret politik. Den lange tradition for geopolitisk manipulation af denne region, hvor Afghanistan i en vis forstand repræsenterer grænsefladen fra det britiske imperiums "Great Game" i det 19. århundrede til Bernard Lewis' og Zbigniew Brzezinskis "krisebue (arc of crisis)", må begraves. en gang for alle, for aldrig at blive genoplivet. I stedet skal alle naboerne i regionen – Rusland, Kina, Indien, Iran, Pakistan, Saudi-Arabien, Golfstaterne og Tyrkiet – integreres i en økonomisk udviklingsstrategi, der repræsenterer en fælles interesse blandt disse lande, én som er defineret af en højere orden og er mere attraktiv end fortsættelsen af de respektive formodede nationale interesser. Dette højere niveau repræsenterer udviklingen af en tværnational infrastruktur, storstilet industrialisering og moderne landbrug for hele Sydvestasien, som den blev præsenteret i 1997 af EIR og Schiller Instituttet i specialrapporter og derefter i studiet "Den nye Silkevej bliver til verdens landbro (The New Silk Road Becomes the World Land-Bridge)." Der er også et omfattende russisk studie fra 2014, som Rusland havde til hensigt at fremlægge på et G8-topmøde, før det blev udelukket fra denne gruppe.

I februar i år blev udenrigsministrene fra Pakistan, Afghanistan og Usbekistan enige om at anlægge en jernbanelinje fra Tasjkent, Usbekistans hovedstad, via Mazar-e-Sharif og Kabul, Afghanistan, til Peshawar i Pakistan. En ansøgning om finansiering fra Verdensbanken blev indsendt i april. Samtidig blev Pakistan og Afghanistan enige om at anlægge en motorvej, Khyberpas økonomisk korridor (Khyber Pass Economic Corridor), mellem Peshawar, Kabul og Dushanbe. Det vil tjene som en fortsættelse af Den kinesisk-pakistanske økonomiske Korridor (CPEC), et udstillingsprojekt i det kinesiske Bælte- og Vejinitiativ (BRI).

Disse transportlinjer skal udvikles til effektive

udviklingskorridorer og en øst-vest-forbindelse mellem Kina, Centralasien, Rusland og Europa samt et nord-syd infrastrukturnetværk fra Rusland, Kasakhstan og Kina til Gwadar, Pakistan ved Det arabiske Hav, alle behøves at blive gennemført.

Alle disse projekter udgør betydelige tekniske udfordringer – bare overvej det totalt bjergrige landskab i store dele af Afghanistan – men den fælles vision om at overvinde fattigdom og underudvikling kombineret med ekspertise og samarbejde mellem de bedste ingeniører fra Kina, Rusland, USA og Europa kan "flytte bjerge" i overført betydning. Kombinationen af Verdensbanken, Den asiatiske Infrastruktur-investeringsbank (AIIB), BRIKS' (Brasilien, Rusland, Indien, Kina, Sydafrika) Ny Udviklingsbank, Ny Silkevejsfond og nationale långivere kunne udstede de nødvendige kreditlinjer.

Et sådant udviklingsperspektiv, også for landbruget, ville også give et alternativ til den massive narkotikaproduktion, der plager denne region. På nuværende tidspunkt kommer over 80% af den globale opiumproduktion fra Afghanistan, og ca. 10% af den lokale befolkning er i øjeblikket afhængig, mens Rusland for ikke så længe siden definerede sit største nationale sikkerhedsproblem som narkotikaeksport fra Afghanistan, og tal fra 2014 viste, at 40.000 mennesker om året blev dræbt i Rusland. Realiseringen af et alternativ til narkotikadyrkning er i hele verdens grundlæggende interesse.

Covid-19-pandemien og risikoen for yderligere pandemier har dramatisk understreget behovet for at opbygge moderne sundhedsvæsen i hvert eneste land på Jorden, hvis vi skal forhindre, at de mest forsømte lande bliver ynglepladser for nye mutationer, som ville forpurre hele den hidtidige indsats. Opførelsen af moderne hospitaler, uddannelse af læger og sygeplejepersonale og de nødvendige infrastrukturelle forudsætninger er derfor lige så meget i alle politiske grupper i Afghanistans interesse og for alle lande i regionen,

som for de såkaldte udviklede lande.

Af alle disse grunde repræsenterer den fremtidige udvikling i Afghanistan en korsvej for hele menneskeheden. Samtidig er det en perfekt demonstration af muligheden, der ligger i anvendelsen af Nikolaus fra Kues' princip om modsætningernes sammenfald, *Coincidentia Oppositorum*. Hvis man forbliver på niveauet med modsigelserne i de berørte nationers påståede interesser – Indien-Pakistan, Kina-USA, Iran-Saudi-Arabien, Tyrkiet-Rusland – er der ingen løsninger.

Hvis man derimod overvejer alles fælles interesser – at overvinde terrorisme og narkotikaplagen, varig sejr over farerne ved pandemier og afslutte flygtningekriserne – så er løsningen åbenbar. Det vigtigste aspekt er imidlertid spørgsmålet om den vej vi som menneskehed vælger – om vi vil styrte længere ned i en mørk tidsalder og potentielt endog risikere vores eksistens som en art, eller om vi sammen ønsker at forme et virkeligt menneskeligt århundrede. I Afghanistan gælder det mere end nogen andre steder i verden: Det nye navn for fred er udvikling!

Forlad verden med geopolitisk konfrontation

18. juni (EIRNS) – Dagen efter Putin-Biden-topmødet den 16. juni, som begge præsidenter beskrev som konstruktivt, kom der flere officielle synspunkter om hvad der videre kan ske, i en positiv retning. I et interview i Moskva kaldte den russiske viceudenrigsminister, Sergey Ryabkov, mødet for "en ny start." Han sagde, at han havde fået besked på at følge op, uden at

tøve. Med hensyn til forslaget fra topmødet om strategiske stabilitetsforhandlinger: "Jeg vil sige, at vi har en række direkte instruktioner fra lederskabet for at undgå pauser i praktisk interaktion med USA ..."

I Washington, DC, holdt den nationale sikkerhedsrådgiver, Jake Sullivan, en telefonkonference med medierne den 17. juni og rapporterede om administrationens syn på Bidens rundtur til alle tre topmøder; under hvilken diskussion Sullivan sagde, at Biden vil søge et møde med Kinas præsident Xi Jinping i den kommende periode. Afskriften fra Det Hvide Hus rapporterer Sullivans uddybning: "[hvad] præsidenten sagde om, at der ikke er nogen erstatning for dialog på lederniveau som en central del af, hvorfor han holdt topmødet med Putin i går, gælder også for Kina og for præsident Xi Jinping. Han vil fremover søge efter muligheder for at samarbejde med præsident Xi. Vi har ingen særlige planer i øjeblikket, men jeg vil bemærke, at begge ledere sandsynligvis vil være med ved G20 i Italien i oktober... [Vi] vil sætte os ned for at finde frem til den rigtige fremgangsmåde for de to præsidenter at engagere sig". Han henviste til to måder – muligvis telefonisk eller ved et sidemøde på et internationalt møde – og sidenhen – "på anden vis".

Umiddelbart efter erklæringen fra Sullivan bekræftede udenrigsministeriets talsmand, Ned Price, den samme meddelelse til South China Morning Post: at administrationen forudser et møde mellem Biden og Xi. Kinas CGTN TV udsendte derefter denne historie med internationale kommentarer.

Disse begivenheder, målt på deres potentiale, ikke deres tilsyneladende øjeblikkelige resultater, gør Schiller Instituttets internationale konference 26. – 27. juni og den igangværende dialog meget vigtig.

<https://schillerinstitute.nationbuilder.com/20210626-27-conference>

Det kritiske element er at formulere indholdet af den nødvendige politik – til gavn for alle mennesker og fremtiden – og tilskynde til diskussion og bevægelse i forhold til midlerne til at få det til at ske. Drivkraften er det presserende behov for en samarbejdsindsats for en global sundhedsinfrastruktur for sundhedssikkerhed. Dette er utvivlsomt i alles fælles interesse, og opnås gennem fælles handling.

Se på øjebliksbilledet af pandemien og hungersnød. Den sydlige halvkugle er hårdt ramt. I Afrika raser den tredje bølge af COVID-19 i mange nationer, især i det sydlige Afrika. Sydafrika har indsat militæret for at forsøge at holde visse kommercielle funktioner i gang. Der er ynkeligt få vacciner overalt. I Sydamerika er virusset ude af kontrol mange steder. I denne uge registrerede Paraguay 18,9 dødsfald pr. million indbyggere, sammenlignet med 2,7 i Indien, 2,2 i Sydafrika og 1,1 i USA. Efter Paraguays dødelighedsprocent kommer Surinam, Argentina, Uruguay, Colombia, Brasilien og Peru, alle med grufulde forhold.

Verdens fødevarsituation forværres. FAO's, Fødevarer- og Landbrugsorganisationens, seneste skøn er, at fødevarerpriserne i år vil være 20% højere end i 2020 for importerede fødevarer til "lavindkomst fødevarer manglende" nationer – hvilket betyder fattige nationer, der er afhængige af kommerciel eller doneret fødevarerimport. Dette betyder lidelse og død. Verdensfødevarerprogrammet (WFP) advarer om, at 34 millioner mennesker er på sultegrænsen i år. Omkring 9 millioner sultede ihjel sidste år, mere end antallet af COVID-19-dødsfald i 2020. WFP's David Beasley er i det sydlige Afrika i denne uge på grund af krisen. Han besøgte WFP-operationer i det nordlige Mozambique i Cabo Delgado, et sted for terrorisme og omfattende fordrivelser. Næsten 2 millioner mennesker i landet er afhængige af fødevarerhjælp.

På denne baggrund talte også Helga Zepp-LaRouche, præsident for Schiller Institutet, dagen efter Putin-Biden-topmødet om

sin evaluering. Som deltager i et internationalt dweb-program fra Trinidad & Tobago, sagde hun: "Mødet mellem præsident Biden og præsident Putin i går i Genève er et håbefuldt skridt i den rigtige retning. De gentog diskussionen mellem Gorbatsjov og Reagan på daværende tidspunkt om, "at en atomkrig ikke kan vindes og aldrig må udkæmpes". Jeg var meget lettet, da jeg hørte det, for hvis man har atomkrig, taler vi om afslutningen på civilisationen. Så dette er et første skridt, men det skal udvides...

"Efter min opfattelse er det bedste der kunne ske – og ærligt talt tror jeg, at den eneste måde det vil kunne lykkes – er, hvis USA og Kina i fællesskab tager hånd om udviklingen af især Latinamerika, Caribien, Central Amerika: Der er så mange projekter, der kunne opløfte menneskers liv i Trinidad...

"Jeg tror, at vi har brug for et moderne sundhedsvæsen i hvert enkelt land, i Haiti, i Mali... i hvert enkelt land. De har brug for den samme slags sundhedssystem, som vi plejede at have i Tyskland før privatiseringen af sundhedssektoren; som kineserne har demonstreret i Wuhan, hvor de var i stand til at dæmme op for pandemien på to måneder. Men det kræver moderne hospitaler, infrastruktur, rent vand. Der er 2 milliarder mennesker i verden, der ikke har adgang til rent vand! Elektricitet.

"Så jeg tror, at hvis USA og Kina og andre lande går sammen og siger, at vi er nødt til at besejre denne pandemi – og faren for nye – ved at hjælpe med at opbygge moderne sundhedssystemer i hvert enkelt land, så ville det være den fælles mission, der ville løfte alle ud af geopolitisk konfrontation og tjene menneskehedens fælles mål. Og det er, hvad jeg virkelig synes må ske".

Billede: Putin og Biden. Credits: Kremlin.ru

Et glimt af rationalitet – Biden-Putin-topmødet må være startskuddet til global forandring

25. maj (EIRNS) – I den eksistentielle krise, som menneskeheden står over for i dag, er det meget let at miste enhver udvej af syne, især set indefra den transatlantiske region: boblen i banksystemet – bogstaveligt talt billiarder af dollars i spekulative værdipapirer, der allerede truer med en hyperinflation, som kan udslette alles opsparinger; en regering, der dagligt udsender krigsråb mod de atombevåbnede nationer Rusland og Kina; den vanvittige 'Green New Deal', der allerede lukker ned for den reelle økonomi, baseret på et videnskabelig bedrageri; en pandemi der ekspanderer globalt; og en social krise drevet af narkotika, vold og perversitet.

Men dette er ikke den globale realitet. Faktisk er der et andet paradigme på plads, som vokser hurtigt rundt om i verden og viser tegn på at vinde frem inden for USA og Europa, på trods af den ekstreme fare – eller måske på grund af den ekstreme fare. Kinas 'Bælte og Vej' er hadet og dæmoniseret af det angloamerikanske finansoligarki, netop fordi det tilbyder verden et alternativ til det malthusianske folkedrab med krig, pandemier og "grøn finansiering" – og nationer i Asien, Afrika og Latinamerika griber dette alternativ. Når det amerikanske udenrigsministerium advarer dem om, at accept af vacciner fra Kina og Rusland er et ondartet forsøg på at ødelægge demokratiet, undrer de sig blot over, hvad der har gjort udenrigsministeriet vanvittigt.

De elleve dages masse mord i Gaza i denne måned har skabt et tilbageslag i USA og Europa. Mange har tilsluttet sig massedemonstrationer imod nedslagtningen, herunder ikke-palæstinensere og ikke-muslimer, samt mange jøder, der er syge og trætte af den evindelige fremturen med menneskerettighedskrænkelser rundt om i verden, samtidig med at man ukritisk yder støtte til apartheidstaten, skabt af højrefløjens ledere i Israel. Det er vigtigt at huske, at Netanyahu-ledelsen går tilbage til pro-Hitler Vladimir Jabotinskys "revisionistiske zionisme" i Storbritannien (Bibi Netanyahus far var Jabotinskys personlige sekretær, mens David Ben Gurion kaldte Jabotinsky "Vladimir Hitler"). Det er lige så vigtigt at huske, at de britiske imperialistiske herskere, der skabte staten Israel uden at sørge for en palæstinensisk stat, også skabte Hamas i 1980'erne, da det var nyttigt at have en religiøst baseret radikal palæstinensisk organisation til at modsætte sig Yasser Arafats verdslige Palæstinensiske Befrielsesorganisation. Og selvfølgelig: da Arafat og premierminister Yitzhak Rabin indledte en fredsproces sammen, fik jabotinskisterne Rabin myrdet.

Lyndon LaRouche identificerede gennem sit liv den kunstigt fremstillede "uløselige konflikt" mellem jøder og arabere i Palæstina som central for den britiske imperialistiske opdeling af hele verden i modstridende blokke. Men han insisterede på, at der er en løsning: Fred gennem udvikling. Efter møder med arabere og israelere i 1975 udtænkte han "Oasis-planen" for udviklingen af regionen. Flere gentagelser af planen gennem årene førte til offentliggørelsen af Schiller Instituttets rapport fra 2017: Udvidelse af den nye silkevej til Vestasien og Afrika – se <https://schillerinstitute.com/extending-new-silk-road-west-asi-a-africa/>

Faktisk er dette et paradigme for løsningen af den globale krise, der nu truer menneskeheden. 'Komitéen for modsætningernes Sammenfald', grundlagt af Helga Zepp-LaRouche

i juni 2020, er baseret på dette princip, udviklet af det 15. århundredes geni, Nicolaus fra Cusa: når forskelle med rod i ideologiske, etniske, religiøse, nationale, territoriale eller enhver anden årsag, fremprovokerer en krise, kan og skal diskussionen løftes til et højere tankeplan, baseret på de fælles kreative kræfter, der er unikke for alle mennesker, og menneskehedens fælles mål, stammende fra menneskets unikke evne til at deltage i Guds fortsatte skabelse af universet.

Umuligt? Cusa skabte en renæssance i Europa baseret på dette princip og overvandt krigens og pestens mørke middelalder. Zhu Xi skabte en renæssance i Kina i det 12. århundrede baseret på nøjagtigt det samme princip, ligesom skaberne af den islamiske renæssance i Bagdad-kalifatet, med begyndelse i det 8. århundrede. Er vi ikke menneskelige væsener, der er i stand til at skabe en fremtid, der er mennesket værdigt?

Det er blevet meddelt, at præsidenterne Joe Biden og Vladimir Putin mødes i Genève den 16. juni. Kreml oplyser, at mødet vil tage fat på "den videre udvikling" af forbindelserne mellem USA og Rusland, samt samarbejde om bekæmpelse af pandemien og løsning af "regionale konflikter". Det hvide Hus udtaler, at mødet sigter mod at "genskabe forudsigelighed og stabilitet" i forholdet. I en erklæring fra Det hvide Hus efter mødet i mandags mellem den nationale sikkerhedsrådgiver, Jake Sullivan, og hans russiske modpart, Nikolai Patrushev, mandag, hed det, at parterne "udtrykte tillid til, at gensidigt acceptable løsninger kunne findes indenfor en række områder", og "var enige om at en normalisering af forholdet mellem USA og Rusland ville være i begge landes interesse og bidrage til global forudsigelighed og stabilitet". Erklæringen fra Kreml var helt enslydende.

Vil dette føre til et nyt paradigme for fred og samarbejde, snarere end krig? Vil den samme proces finde sted mellem USA og Kina? Vi kan kun være sikre på, at det britiske imperium og dets krigsførende aktiver inden for USA, i begge partier og i efterretningssamfundet og medierne vil tage drastiske

handlinger for at forhindre et sådant resultat. Men fremdriften i en positiv retning er der, og er blevet væsentligt påvirket af LaRouche-bevægelsen i de sidste årtier og især af de internationale konferencer, som Schiller Instituttet afholdt i marts og maj (se <https://schillerinstitute.com/>, "Konferencer"). Det er ikke tiden til spekulationer eller forudsigelser om succes eller fiasko. Det er tid for os alle til at opbygge en renæssance.

Under trussel om krig organiserer Schiller Instituttet en moralsk renæssance

3. og 4. maj (EIRNS) – I over et halvt århundrede er menneskeheden blevet truet af den meget reelle mulighed for selvpålagt udryddelse gennem atomkrigsførelse, igangsat enten forsætligt eller ved et uheld. Denne trussel er tiltaget og aftaget under perioder med næsten overhængende krigsførelse, nogle kendte (den cubanske missilkrise) og nogle ukendte (alarmen fra september 1983, der indikerede en amerikansk affyring af fem missiler, som en sovjetisk oberstløjtnant på egen hånd besluttede, var en falsk alarm).

I dag er truslen ekstrem, men kun få har kendskab dertil, på trods af at admiral Charles Richards, lederen af den amerikanske strategiske kommando, siger, at der er en "reel mulighed" for nuklear konflikt med Rusland eller Kina, og kræver at det "amerikanske militær skal ændre dets vigtigste

præmis fra 'atomar deployering er ikke mulig' til 'atomar deployering er en meget reel mulighed".

Henry Kissinger – generelt ingen ven af menneskeheden – advarede den 30. april meget præcist om, at spændingerne mellem USA og Kina truer med at opsluge hele verden og kunne føre til et Harmageddon-lignende sammenstød mellem de to militære og teknologiske giganter. "For første gang i menneskeheden historie har menneskeheden kapacitet til at udslette sig selv indenfor en afgrænset tidsperiode".

USA's og NATO's beføjelser til at indføre et "regelbaseret internationalt system", som det konstant gentages af Biden-administrationen og de britiske "imperialistiske" talerør, består nu i at beordre alle nationer til at slutte sig til USA og Europa for at opgive fossil brændselsenergi, højteknologisk landbrug og husdyrbrug samt energiintensiv industriel teknologi, uanset konsekvenserne for deres befolkninger. Desuden skal de være med til at tæske Rusland og Kina, indtil disse teknologiske stormagter falder til patten. NATO-eliter mener, at det at fremprovokere en atomkrig er en risiko, der er værd at tage for at tvinge deres modstandere til at "dekarbonisere" og skrue tiden tilbage for industri og energi.

Canada angribes nu af amerikanske embedsmænd som en strategisk modstander for at have olierørledninger under Mackinac-strædet. Tyskland straffes med sanktioner indtil det opgiver en gasrørledning fra Rusland. New Zealand skal udvises fra efterrettningspartnerskabet "Five Eyes" for ikke at erklære Kina for sin fjende. Østeuropæiske regeringsledere skal bøje sig for NATO/britisk geopolitisk konfrontation med Rusland eller få påtvunget "regimeskifte".

Den dystre virkelighed af denne "store nulstilling" – for dette er "den faktiske karakter af den store nulstilling – er, at NATO vil dynges sanktioner og trusler på og udæske Rusland og Kina til stormagtskrig, en krig som menneskeheden ikke vil overleve, snarere end at lade dem fortsætte med den

teknologiske og industrielle udvikling, som de transatlantiske nationer selv er i færd med at opgive. Og Kina og Rusland vil ikke acceptere tilbagegang til "nul kulstof".

For drivkraften bag denne trussel skal man dog se på City of London og Wall Street, de største finansielle giganter og centralbanker – og der finder man den store svaghed ved 'the Great Reset'. Disse finansielle kræfter kigger lige ind i et globalt finansielt sammenbrud af en boble af virksomhedsobligationsgæld og kapitalfinansiering; en boble på titusindvis af milliarder dollars og yderligere titusinder af milliarder i udestående derivater. En dyster milepæl på vej til dette nedbrud er netop blevet nået, med sammenbruddet af en meget stor hedgefond ved navn Archegos, hvilket forårsagede store tab i store europæiske banker; de ved, at enden er nær, mindre end om et år.

Derfor føler storfinansien i London og Wall Street det presserende behov for at undslippe krakket med en ny, gigantisk boble af "grøn finansiering" – vindmølleparker, solcelleanlæg, kulstofkompensationer og kreditter for spekulation, landmænds "kulstofopdræt", kulstofderivater... Og du kommer til at betale for det. Hvis du ikke vil det, kommer deres svaghed for dagen.

Hvis tilstrækkeligt mange borgere og organisationer nægter og i stedet kræver industriel udvikling for alle nationer, kan 'the Green New Deal' knuses.

Men mange borgere og ledere i USA og Europa har ikke længere moral til at efterstræbe industriel udvikling for udviklingslande, i Afrika og Sydvestasien. De er ligeglade, eller gjort ligeglade med den hungersnød, udløst af pandemien, der truer 300 millioner mennesker i år i Sydøstasien og Afrika. Ligeglade med folk, hvis folkesundhed og hospitalsvæsener er bukket under trykket af COVID-19, fordi deres nationer mangler den moderne sundhedskapacitet, som enhver nation bør og skal have. De er selvoptagede nok til at ignorere en forværret

social konflikt, og utroligt nok, den voksende trussel om global, skæbnesvanger krig.

Schiller Instituttets konference, der afholdes lørdag den 8. maj, på 76-årsdagen for fascismens nederlag i Europa, er udtænkt til at samle lederskabet for at afværge katastroferne og indlede et nyt paradigme for relationer mellem suveræne nationer til gensidig gavn for alle.

Tilmeld dig videokonferencen, der starter kl. 15:00 dansk tid: "Den transatlantiske verdens moralske kollaps skriger på et nyt paradigme." Se programmet og tilmeld dig på <https://schillerinstitute.nationbuilder.com/20210508-conference>

'Motsætningernes sammenfald' – den eneste modgift imod krig

7. april (EIRNS) – Den gamle, makabre vittighed lyder: "Ved du hvordan man laver ukrainsk kyllingesuppe? Man lægger en flok ukrainere i en gryde, og derefter fodrer man kyllingerne med dem". Under illusionen om at NATO, anno 2021, ikke vil opføre sig som Atlanterhavsalliancen i 1956 i tilfældet Ungarn, placerer Ukraines præsident Volodymyr Zelensky, muligvis ubevidst, Ukraine i en stor, dampende gryde, der bliver varmere for hvert minut. Ikke at NATO nu i det hele taget har nogen eksistensberettigelse: Når alt kommer til alt, må selv den mest inkarnerede geopolitiker indrømme, at Atlanterhavet ligger langt fra Sortehavet.

Russiske embedsmænd har med noget nær sympati observeret, at

Zelensky muligvis ikke engang har kontrol over de skøre elementer i det ukrainske militær, der nu bomber landsbyer nær Donetsk. Senator Vladimir Jabarov, første næstformand for 'Federation Council's International Affairs Committee', sagde til TASS: "Hvis (Zelensky) mener, at NATO agter at komme til hans forsvar såfremt han går i konflikt med Rusland, tager han meget fejl. Lad ham foretage et telefonopkald til [Georgiens tidligere præsident Mikheil] Saakashvili og bede ham om råd. Han vil fortælle ham, hvordan det kommer til at foregå".

Ruslands præsident Vladimir Putin gjorde i en telefondiskussion Ruslands stilling klar, ikke alene over for Angela Merkel og Frankrigs Emmanuel Macron; Putin afholdt også et telefonmøde med Jair Bolsonaro fra Brasilien...

Uanset hvad de ellers diskuterede, er de to præsidenter kendt for at have beskæftiget sig med den type "vaccinediplomati", som Schiller Instituttets Komité for Modsætningernes Sammenfald har opfordret til. Den brasilianske coronakatastrofe, der hidtil er blevet behandlet af præsident Bolsonaro på samme måde, som den dødsdømte prins Prospero "trodsede smitten" i Edgar A. Poes *The Masque of the Red Death*, kan være den største enkeltstående krise i nationens historie – indtil videre. Men aksiomer bliver også ofre for plager. En ny vej fremad er påkrævet og tilgængelig.

I går talte Kinas Xi Jinping med Tysklands Angela Merkel om sin økonomiske udviklingsvision. Han fremkaldte hendes erklærede intention om, at styrkelse af dialogen mellem EU og Kina er gavnlig for verden. Merkel sagde, at Tyskland er villig til at spille en positiv rolle i denne henseende. Kinas støtte til El Salvador ved at sende mere end 2 millioner doser vaccine til denne nation med 6,4 millioner indbyggere, og dets samarbejde med Cuba om oprettelse af PanCorona-vaccinen, en af fem der nu arbejdes på i denne "terrorist"-nation med 11 millioner indbyggere, er endnu et eksempel på, at Rusland og Kina gør i Sydamerika, hvad USA, i billedet af Kennedys Alliance for Fremskridt (Alliance for Progress) og FDR's Gode

Nabo-politik (Good Neighbor policy), kunne have været forventet at gøre.

Potentialet for en verdensomspændende anti-malthusiansk alliance spiller også ind i forbindelse med Indiens minister for ny og vedvarende energi, Raj Kumar Singhs, nylige forsvar af det afrikanske kontinent den 31. marts: "Der er 800 millioner afrikanske mennesker, der ikke har adgang til elektricitet. Vi (Indien) vil opnå det, der skal opnås, fordi vi får investeringer. Hvad med disse (afrikanske) lande?... Disse lande vil udvikle sig, og det vil kræve mere stål, og det vil de fremstille; det vil kræve mere cement, og det vil de fremstille... Og det kan ikke stoppes... De vil også bygge skyskrabere. De ønsker også en høj levestandard for deres befolkning". Hans udtalelser var en gentagelse af Fred Wills ord på Schiller Instituttets New Bretton Woods-konference i 1988 om forhåbningerne hos den oprindelige Bevægelse af alliancefrie Lande fra 1955, hvor Indien indtog en ledende rolle: "Vi troede dengang, og det gør vi stadig, at livet er den grundlæggende essens ved naturlige processer. Liv skal opstå, liv skal overleve, liv skal vokse, livet skal udvikle sig. Dengang som nu er jeg sikker på, at grundvilkårene vor nuværende eksistens er unacceptable".

Fra Schweiz advarede Marc Chesney, leder af bank- og finansafdelingerne ved Zürich Universitet, om et kommende sammenbrud af det finansielle system, og opfordrede til genindførelse af bankseparation. Selv det schweiziske BNP er nu pantsat 26.000 gange på derivatmarkederne. "Hvordan kan man tro, at bankkunder i Schweiz kan stå inde for risici på 26.000 gange bruttonationalproduktet?" Chesney påpegede også, at hen ved to gange den finansielle likviditet, der hver dag strømmer i hænderne på Amazons Jeff Bezos, cirkulerer blandt 1,3 milliarder afrikanere i den samme 24-timers periode. Ikke reel velstand, sandt nok, men alligevel en manifestation af den sande imperialistiske/koloniale karakter af den finansielle 'Great Reset'. Der kan og må organiseres billioner

af \$ i produktiv kredit til den fysiske produktion, hvilket er nødvendig for hurtigt at sammensætte en flerstrengt global sundhedsplatform, samt dens pendant i form af vand-, kraft- og transportstøtte, hvorved det bliver muligt at overvinde de nuværende sygdomsudbrud, herunder nye varianter.

Præsidenter og repræsentanter for Rusland, Kina og Indien har alle forfægtet suverænitet og fornuft i den sidste uge. Hvor er USA i alt dette? Der må ske en ændring i de fremherskende aksiomer. Umiddelbart er der to måder at angribe dette på. For det første må vi intensivere kampagnen for at udrulle oberst Richard Blacks modige "anklage" med hensyn til det amerikanske militærs samarbejde om ødelæggelsen af Syrien gennem krig mod civilbefolkning, også kaldet "sanktioner". Kardinal Zenaris fulde erklæring er tilgængelig via 'Vatican News', og vi bør fortsætte med at indsamle erklæringer om støtte hertil. For det andet vil en hurtig, målrettet distribution af LaRouche-Organisationens pjece, "Det store spring tilbage", de kommende dage, inden Bidens uformelle drøftelser den 22.-23. april på 'Earth Day', kunne katalysere en seismisk reaktion i dette land på svindlen med klimaforandringer, som ingen mistænker nu.

Ikke at "LaRouche-effekten" vil "toppe" og derefter falde efter den 22. april. Hensigten er snarere at fremkalde en intensiverende proces med bevidst afvisning af den anti-russisiske/kinesiske propagandamaskine, der drives gennem den britiske 'Joint Threat Research Intelligence Group' (JTRIG) – en førhen hemmeligholdt enhed fra efterretningsbureauet 'Government Communications Headquarters' (GCHQ) – og dens juniorpartner, Global Engagement Center (GEC), der ved hjælp af opdaterede metoder fra Tavistock Institutet har taget sigte på enhver organisation samt adskillige enkeltpersoner, som udgør en trussel mod den globale dagsorden for affolkning, herunder LaRouche-Organisationen. De sidste ord i LaRouches essay, "Videnskaben om det menneskelige sind", formulerer bedst vores øjeblikkelige udfordring: "Mental sundhed er

ligesom videnskabelig opdagelse altid polemisk i karakter. Sandheden eksisterer kun i form af polemik mod ondskab og falskhed".

Online konference den 21.-22. Marts 2021 Panel 1-3

Historisk konference i Schiller Institutet – Kultureernes dialog i dag

20. marts (EIRNS) – Følgende to rapporter giver et kort resumé af de to første paneler ved den historiske konference i Schiller Institutet, der startede i dag, "Verden ved en skillevej: To måneder inde i den nye Administration". I dette kritiske øjeblik, der kræver samarbejde mellem verdens nationer, er der i stedet et sammenbrud med økonomisk, socialt, medicinsk og strategisk kaos. Denne konference er faktisk et enestående forum, hvor førende talpersoner fra Rusland, Kina, Mexico, Argentina, Syrien, Yemen, Europa og USA, med flere, taler om krisen og de nødvendige løsninger, hvilket beviser, at disse løsninger er umiddelbart mulige såvel som nødvendige.

Schiller Institutets Konference – Panel 1: At forandre den kulturelle ødemark

20. marts (EIRNS) – Et bredt sammensat panel med titlen "Forandring af den kulturelle ødemark: Nødvendigheden af en ny renæssance, skabelsen af en planetarisk kultur, der er mennesket værdigt", var åbningspanelet i dag i Schiller Instituttets konference, 'Verden ved en skillevej: To måneder inde i den nye administration'. Jason Ross var ordstyrer for panelet, og hovedtalen blev holdt af grundlægger af Schiller Instituttet, Helga Zepp-LaRouche.

Panelet startede passende med en musikalsk forestilling fra Lyndon LaRouches 65-års fødselsdag i 1986 med violinisten Norbert Brainin, den tidligere første violinist for Amadeus-kvartetten, og pianisten Carlo Levi-Minzi. Helgas præsentation, "Vil menneskets historie ende i en tragedie eller fortsætte med et nyt paradigme?" redegjorde for den ekstremt tumultagtige situation, udtrykt ved eksemplet med at Biden, der for nylig kaldte Putin for en morder; hvilket nu – som i et drama – fører frem til et afgørelsens øjeblik. Nøglen til en løsning er at tilgå et højere princip.

Hun citerede en artikel fra sin afdøde mand, Lyndon LaRouche, fra 2007, da han diskuterede det "fjerde fase-rum" – en kombination af klassisk kunst, videnskab og statskunst, der tilsammen danner et enkelt subjekt, der er det sande stof, som historien er gjort af. Politiske ledere skal have adgang til dette fjerde fase-rum. Hun leverede en historisk gennemgang af udviklingen af Kinas Bælte- og Vejinitiativ, der startede med, at Kina var en af de fattigste nationer i verden i 1968, men ved at anvende fysiske økonomiske principper over 40 år trak 800 millioner kinesere ud af fattigdom. Den 'eurasiske Landbro', udviklet af Lyn og Helga efter Sovjetunionens sammenbrud, var den perfekte fredsplan for det 21. århundrede, men blev afvist af geopolitiske årsager. Alt imens Kina lægger maksimal vægt på innovation og kreativitet hos mennesker, fremmer den malthusianske fraktion i Vesten lavere energigennemstrømningstæthed og befolkningsreduktion. Vi er nødt til at vende det kunstigt oprettede malthusianske paradigme,

argumenterede hun, og vendte tilbage til princippet om universal-historien. Hver større kultur skabte sin egen renæssance, der hver især bidrog til udviklingen af den menneskelige kultur – det fjerde fase-rum. Gennem universal-historien, der udskiller os som en menneskelig art, giver en dialog mellem disse forskellige kulturer et konkret middel til at løse den nuværende krise.

Dennis Speed holdt derefter en præsentation om 'Det poetiske princip – hvorfor og hvordan amerikanerne må vende tilbage til klassisk kultur'. Den begyndte med George Shirley, der sang den tyske lied "An die Musik" af Franz Schubert. Dennis bemærkede, at der ikke er nogen væsentlig forskel mellem ånden i en lied og den afroamerikanske 'spiritual'. Dette blev demonstreret ved William Warfields udførelse af "Lit'l Boy" af Roland Hayes. Gennem en række smukke kunstneriske valg – herunder bassangeren Simon Estes dramatiske læsning af Abraham Lincolns anden Indsættelsestale, og Gettysburg-talen, Dikran Tulaines recitation af en Hamlet-monolog – samt mange andre, demonstrerede Dennis det universelle princip, at der i sandheden eksisterer en iboende skønhed.

Liliana Gorini, formand for MoviSol, den italienske LaRouche-bevægelse, holdt derefter en præsentation om Dante Alighieri ved 700-året for hans død, og demonstrerede, at udviklingen af et nationalt sprog er dybt forbundet med begrebet nationalstat. Hun diskuterede og demonstrerede, hvordan Dante bevidst skabte det nationale sprog for at befri Italien fra oligarkiet. Komedien, 'Den Guddommelige Komædie', er en afhandling om historie, religion, videnskab, økonomi, poesi. Dante blev nationaldigteren, og mange af hans vers bruges i dag i daglig tale. Dette er et sandt eksempel på dialog mellem kulturer. Takket være Dante kunne vi komme ud af helvede – pandemien og den sociale krise – hvis vi løfter blikket mod stjernerne.

Diane Sare præsenterede derefter: "Beethoven i Getsemane Have". Hun brugte eksempler på Beethovens Heiligenstadt-

testamente, Bachs "Es ist Vollbracht" og Beethovens sonate opus 110 for at demonstrere princippet om Kristus' sublime princip i Getsemane Have.

Carolina Dominguez, en leder i den mexicanske LaRouche-bevægelse, præsenterede på smukkeste vis et uddannelsesprogram for unge, baseret på at arbejde gennem originale opdagelser af historiens store begavelser. Hun opfordrede alle til at underskrive og cirkulere sin underskriftsindsamling for at undervise i LaRouches ideer på universiteter over hele verden.

Dette blev efterfulgt af en opførelse af John Sigerson og Margaret Greenspan af "Abendlied unterm gestirnten Himmel" af L. van Beethoven. Panelet blev afrundet af Schiller Instituttets amerikanske præsident, Megan DoBrodt, der gav en præsentation om de 'Tre Mars-missioner og de galaktiske Arter'. De tre nylige Mars-missioner udsendt af U.A.E., USA og Kina, er menneskehedens udsendinge, der udvider det menneskelige sensoriske apparat til en anden verden. Ironisk nok kan det som sker uden for Jorden være den vigtigste ting på Jorden. Rumrejser ignorerer nationale grænser, som en socio-politisk trosretning har den åndelig appel – det symboliserer, at mennesket ikke har mistet sin evne til at løse den 'gordiske knude'. Mars-missioner er tydeligvis internationale. Denne måned besluttede Rusland og Kina, at de vil bygge en base på Månens sydpol og åbne for samarbejde fra alle nationer. USA vil sende folk til Månen igen. Vi har næsten mistet en fornemmelse af, hvad Lyn og den store Krafft Ehrlicke kaldte 'godheden ved det menneskelige potentiale'.

Spørgsmål og svar.

Der kom mange gode spørgsmål under spørgeperioden. Spørgsmål om den klassiske kulturs universalitet, studerendes behov for at arbejde med poesi og at memorere, hvorfor det er vigtigt at vende tilbage til 'det gamle', og hvorfor der ikke er nogen

modsatning mellem individuel suverænitet og national suverænitet. Helga afsluttede spørgeperioden og bemærkede, at Nicholas af Cusanus' begreb om modsætningernes sammenfald ikke er et statisk princip, men et kontrapunktisk begreb – modsætninger rækker ind i hinanden, hvilket resulterer i en dynamisk proces med selvperfektion.

Schiller Instituttets Konference, panel 2: Den strategiske krise som den menneskelige race står overfor

20. marts (EIRNS) – Det andet panel samlede, under Schiller Instituttets konceptuelle rammer, regeringsrepræsentanter fra Folkerepublikken Kina, Den russiske Føderation og Den syriske arabiske Republik samt forskere og tænkere fra Mexico, Argentina, USA, Frankrig og Pakistan.

Helga Zepp-LaRouche advarede i sine indledende bemærkninger om truslen om global atomkrig på kort sigt i betragtning af de nuværende bestræbelser på at globalisere NATO, alt imens Kina erklæres som Vestens fjende. Hun fremsatte udfordringen: er menneskeheden ikke i stand til at sikre en lys fremtid ved at finde kapaciteten til at give sig selv et nyt paradigme?

Generalkonsul Ping Huang fra det kinesiske generalkonsulat i New York City holdt en vigtig tale og slog en pæl igennem vidt udbredte løgne og misforståelser om Kina, dets historie og Kinas kommunistiske Parti. Han beskrev karakteren af demokratiet i Kina, enheden mellem menneskerettigheder og økonomiske fremskridt i Kina og en udenrigspolitik defineret af menneskehedens fælles skæbne. Hvordan kan den nuværende konfrontation mellem Kina og USA erstattes af samarbejde? Han

svarede: Vesten må forstå, at Kina aldrig vil opgive sin ret til at blive en moderne, velstående nation, tage skridt til at genoptage samarbejdet inden for bekæmpelse af terrorisme, ikke-spredning, bekæmpelse af finanskrisen og igangsættelse af fælles forretningsprojekter. Han konkluderede, at eftersom de store nationer, USA og Kina, påtager sig et stort ansvar for hele menneskehedens skæbne kan kun de rette valg sikre en lys fremtid.

Førstesekretær Alexej Boguslavskij fra Den russiske Føderations mission til FN advarede om, at den "regel-baserede ordens" geopolitik, snarere end den internationale lov, der er indskrevet i FN-pagten, og dannelsen af militære blokke, kun vil føre til katastrofe. Han sagde, at med den verserende Covid-pandemi kræver verdens befolkninger, at stormagterne samarbejder. Han sluttede sin tale på skarp vis ved at citere John Quincy Adams: "Amerika burde ikke begive sig udenlands på jagt efter monstre at ødelægge".

Dernæst gav Dr. Bouthaina Shaaban, medie- og politisk rådgiver for det syriske præsidentskab, en lidenskabelig diskussion af ødelæggelsen af sit land i løbet af de sidste 10 år af en amerikansk politik, der er baseret på det stygge aksiom om vestligt overherredømme, om anvendelsen af et 'verdens-NATO' og en tvangsforestilling om "Kinas fremkomst". Hun opfordrede til et nyt paradigme for relationer mellem nationer, som anerkender, at Gud skabte os alle – med forskellige kulturer og forskellige historier – som hver især må respekteres og have lov til at udvikle sig frit for at berige verden som helhed. (Helga Zepp-LaRouche bemærkede under spørgetiden, at Dr. Shaabans præsentation til en Schiller Institut-konference i Tyskland i 2016 var ret optimistisk, i stor kontrast til den ødelæggelse af nationen, der har fundet sted siden da.)

Dr. William Happer, professor emeritus fra Princeton Universitetet (der var blevet bragt ind i det Nationale Sikkerhedsråd af præsident Trump for at igangsætte en egentlig videnskabelig debat med fortalere for klimaforandrings-

svindelnummeret, for blot at erfare, at denne indsats blev saboteret af Trumps kabinet), præsenterede et knusende videnskabeligt bevis på svindlen i klimahysterikernes påstande. Han demonstrerede, at CO₂ ikke er et forurenende stof, men en velsignelse for fødevareproduktion, og at hysteriet med vilje er baseret på falske computermødelles. Han beskrev klimaforandrings-bevægelsen som et religiøst korstog, som ikke er baseret på nogen reel videnskab.

Anden halvdel af panelet satte fokus på den nye bevægelse for udvikling i Latinamerika, baseret på den nuværende genoplivning af integrationen af patrioterne og regeringerne i Mexico og Argentina, centreret om hvad Alejandro Yaya fra Argentina kaldte "industriens industri – rumvidenskab". Dennis Small fra EIR, Simón Levy og Daniel Marmolejo fra Mexico, sluttede sig alle sammen til Yaya i en dybtgående diskussion om en ny ungdomsbevægelse i Latinamerika: for rumvidenskab, for uddannelse, for at skabe en fremtid for videnskab, økonomisk vækst og latinamerikansk integration. Marmolejo kaldte Kina for nøglelandet i forbindelse med at hjælpe med integrationen af Mexico og Argentina. Yaya beskrev i detaljer alt sit arbejde i Argentina, med uddannelse af unge fra alle klasser inden for fysik, robotteknologi og rumvidenskab; vi må vække nysgerrighedens kvalitet i ungdommen, lad ikke nogen tage den fra dem!

Der blev også givet præsentationer fra Frankrigs side om den globale betydning af russisk-tyrkiske relationer, fra Pakistan om den kinesisk-pakistanske økonomiske korridor (CPEC) og den 'Nye Silkevej', samt af EIR's Richard Freeman om tilblivelsen af de i lang tid planlagte nutidige fascistiske planer, kaldet 'Global Reset' og 'Green New Deal'.

I sine afsluttende bemærkninger diskuterede Helga Zepp-LaRouche ødelæggelserne under den 11-års lange krig, der har opdelt Syrien, og som fortsætter i dag, og koncentrationslejrene i Yemen og i nationer i Afrika, hvor sult og sygdom skaber massedød, selvom de praktiske løsninger

er lige ved hånden for stormagter. Hun spurgte: kan vi ikke fremkalde den menneskekærlige kraft, "agapē-styrken", i menneskeheden til at bryde denne fascistiske politik, "denne himmelråbende uretfærdighed"? Hun sagde, at vi nu har Den nye Silkevej, Bælte- og Vejinitiativet, Schiller Instituttet og planen for et Nordamerikansk Bælte- og Vejinitiativ (NABRI) som brobygger mellem Kina og USA. Vi kan finde løsninger på et højere niveau, hvis vi anvender Cusanus' metode til Coincidentia Oppositorum (modsætningernes sammenfald). Hun opfordrede tilhørerne der deltog i denne konference til at vække folk med de historieførende ideer, der blev præsenteret her i dag, og til at gennemføre de løsninger, der er lige ved hånden, som de blev udtrykt af regeringerne og tænkerne på dagens konference.

Panel 3

I efterhånden mange årtier har Mellemøsten, mere korrekt kaldet Sydvestasien, været udsat for geopolitiske manipulationer, brutale regimeskifte-operationer og krigsførelse. Forbrydelser mod menneskeheden begås for indøvarende mod befolkningen i Yemen og Syrien. Disse akutte problemer blev behandlet i Panel III på Schiller Instituttets konference.

Hovedtalen blev leveret af Schiller Instituttets koordinator for Sydvestasien, Hussein Askary, der kom med en indtrængende opfordring om omsider at bringe retfærdighed til regionen. Sydvestasien består af 500 millioner mennesker, hvoraf de fleste er unge og relativt veluddannede. De har brug for og søger efter et konstruktivt perspektiv som et alternativ til den geopolitik, der har hærget regionen. Askary gennemgik den lange lidenskabelige kampagne ledet af Lyndon LaRouche for at sikre en solid økonomisk udvikling fra 1970'erne, med fremlæggelse af flere konkrete planer og med stærk opbakning på den tid, heriblandt under hans besøg i Irak i 1975 og hans

besøg i 2002 til Abu Dhabi. I sidste ende blev dette modvirket af det britiske imperiums fremherskende strategi for at "dele og herske".

Askary, der oprindeligt stammer fra Irak, har været direkte involveret i at uddanne unge i både voldsramte Irak og krigshærgede Yemen om Lyndon LaRouches begreber om fysisk økonomi, og hvordan man har brug for at forstå disse begreber for at befri sine lande for enhver form for oligarkisk styre.

Syriens 'Five Seas-initiativ' fra før krigen pegede i den rigtige retning af regionalt samarbejde, ligesom aftalen mellem Irak og Kina, der blev underskrevet for mange år siden, men først begyndte at blive realiseret i 2018. Den har brug for yderligere opfølgning i dag. Schiller Instituttet fremsatte forslaget om "Operation Phoenix" og at genskabe "Arabia Felix" som vigtige elementer for menneskehedens fremskridt. Geopolitikkernes krige mod Syrien, Irak og Yemen har forværret situationen og må bringes til ophør, og i stedet for må USA, Kina og Rusland samarbejde om genopretning og udvikling af Sydvestasien som helhed.

Den næste taler var Yemens udenrigsminister, Hisham Sharaf, der understregede, at hans nation nu døjer med det sjette krigsår, i en krig der føres af Saudi-Arabien og Emiraterne. Den blokade, de har pålagt, forhindrer fødevarehjælp såvel som medicin og forsyninger til at bekæmpe coronavirus i at komme ind i landet, mens den nylige FN-donorkonference ikke engang indbragte halvdelen af det beløb, som FN anmodede om. Ikke desto mindre forbliver befolkningen optimistisk, med hensyn til at der kan opnås fred, skønt de aldrig vil acceptere forhold, som er dikteret af angrebsmagterne. Han udtrykte håb om, at "når geværene er tavse", vil hans land aktivt deltage i Silkevejs-projektet, ikke kun for at drage fordel af det, men for at bidrage med positive input til verden.

Udviklingen af hans land inden for rammerne af Kinas Bælte- og Vejinitiativ eller Schiller Instituttets 'Verdenslandbro' blev

også taget op af den næste taler, Haidar Al-Fuadi Al-Atabe, medlem af det irakiske parlament. Han understregede vigtigheden af at aktivere aftalen mellem Irak og Kina, der sigter mod at genoprette Iraks infrastruktur, skabe beskæftigelse for den unge generation og overvinde Iraks nuværende afhængighed af indtægter fra dets olieproduktion. Titusinder af unge irakere, sagde han, kunne få uddannelse og beskæftigelse ved at gennemføre større infrastrukturprojekter, herunder Faw Great havnen og jernbanelinjer i hele landet.

Fra den østlige del af Sydvestasien, Pakistan, talte Shakeel Ahmad Ramay, direktør for Kina-centret ved Bæredygtig udviklingspolitisk Institut, om den kinesisk-pakistanske økonomiske korridor, hvis første fase skaber 700.000 pakistanske job, og som vil oprette 4 millioner arbejdspladser inden 2030. Udviklingen af denne korridor, viste han, vil også forkorte transportafstanden mellem Kina og Europa.

Senator Richard Black for staten Virginia talte derefter om "Sandheden bag krisen i Syrien". Black erklærede, at han er kampveteran og en amerikansk patriot, men han afviser helt, hvad amerikanske politik har gjort, ikke kun over for Sydvestasien, men globalt. Amerikansk politik er intet andet end én stor overtrædelse med brug af en regelbaseret orden – udtrykket, som altid brugt i officiel propaganda – og hvad denne politik har været, er en række aggressionskrige, som blev forbudt under Nürnberg-restsagerne efter Anden Verdenskrig. Planlægning af angrebene mod Syrien fandt sted i USA allerede i 2001, med en liste over lande udpeget for destabilisering, regimeskifte og terrorangreb samt andre grusomheder. Før krigen var Syrien et selvforsynende land med hensyn til mad og energi, men ti års aggression med oprørere, der er uddannet og bevæbnet af USA, med selve den amerikanske hær der invaderede det nordlige Syrien, har ødelagt landet. Denne galskab må stoppes, og stoppes nu, erklærede Black.

Syrien: Fred gennem udvikling må og skal være fremherskende!

Fra selve Syrien gav Dr. Ziad Ayoub Arbache, assisterende professor ved Det Økonomiske Fakultet ved Damaskus Universitet, et overblik over den frygtelige ødelæggelse af den syriske økonomi efter ti års krig. Før krigen begyndte i 2011 (fejlagtigt kaldet borgerkrig) oplevede Syrien økonomisk vækst med en stærk handelsbalance inden for landbrugsprodukter, energiuafhængighed og eksport af olie, fravær af udenlandsk gæld og en stigende levestandard. Det er siden blevet udslettet. Dr. Arbache støtter Schiller Instituttets tilgang til "fred gennem udvikling", og sagde at han er overbevist om, at "fælles udvikling" er den eneste måde at afslutte krige og konflikter i Mellemøsten.

Dette perspektiv blev også støttet af Michel Raimbaud, tidligere fransk ambassadør i flere arabiske, afrikanske og latinamerikanske lande, og tidligere direktør for det Franske bureau for beskyttelse af Flygtninge (OFPRA). Han viste, at Syrien klart er et "offer for international aggression", udført af magter som USA og Storbritannien på måder, der falder ind under Nürnberg-tribunalets definition af "angrebskrig". Tabene har været overvældende: omkring 400.000 dødsfald, 2 millioner sårede, 12 millioner flygtninge. Men som ambassadør Raimbaud påpegede, er den syriske nation og folket ikke blevet besejret.

Som afslutning på indlæggene i Panel 3 præsenterede Jacques Cheminade fra Solidarité et Progrès en "opfordring til handling" for at ændre den politik, der, som han sagde, har bragt menneskehedens overlevelse på spil. Dette er et øjeblik med stor tragik, sagde han, men vi må arbejde for at gennemføre en alternativ politik, som han gik videre med at skitsere.

Lyndon LaRouche: Et talent, der blev brugt godt; live stream med mindehøjtidelighed på 2-året for hans død

14. februar (EIRNS) – 12. februar 2021 markerede toårsdagen for Amerikas største statsmand og filosof, Lyndon H. LaRouche, Jr, der døde på Abraham Lincolns fødselsdag i 2019 i en alder af 96 år. LaRouche-organisationen og Schiller Instituttet, som blev grundlagt af hans hustru Helga Zepp-LaRouche, fejrede dagen med en 19-timers live stream af Lyndon LaRouches taler og foredrag; dagen blev indledt og afsluttet med den mindeværdige koncert, der blev afholdt i New York City den 8. juni i året for hans død.

Livestream'en indeholdt nogle af LaRouches mest afgørende, historieforandrende interventioner – men for dem, der kender ham og hans arv, ville det være nødvendigt med langt mere end 19 timer til at gense blot en brøkdel af de taler og lektioner han holdt, der ændrede historien. I den henseende var Lyn en ægte videnskabsmand, der altid udfordrede dagens fremherskende antagelser, inklusive sine egne, og udviklede en "højere hypotese".

For dem der begyndte at se med, uanset på hvilket tidspunkt i løbet af den daglange begivenhed, var det "næsten umuligt at løsrive sig", sagde flere af LaRouches medarbejdere, inklusive denne skribent. At tillade sig selv, gennem denne videotur, at tilbringe timer i nærværelse af et sådant sind, var en velkommen og glædelig kontrast til det forræderiske og

bedrageriske skuespil, der fandt sted i USA's Senat i den anden rigsretssag mod tidligere præsident Donald Trump; retssagen er endeligt afsluttet med den forventede frifindelse, men fortsætter i pressen.

Lige så foruroligende er de nylige bemærkninger fra 'StratCom'-kommandør Adm. Charles Richard om nødvendigheden af at forberede sig på muligheden for atomkrig samt den fortsatte dæmonisering af Rusland og Kina. Den nye COVID-nødhjælpslov ville af LaRouche blive betragtet som en syg vittighed, og er blot en yderligere bekræftelse af hans 'Triple Curve'-funktion fra 1996, som blev illustreret i dagens næstsidste video.

Selv efter at have set blot et par minutter af Lyndon LaRouche, eller fra andre at have hørt om den dybtgående indflydelse han havde på deres liv, er det klart, at USA lider meget under manglen på en sådan inspirerende ledelse, som LaRouche legemliggjorde i årtier, herunder i særdeleshed gennem sine otte præsidentvalgkampagner. Og USA lider fortsat under hans uretfærdige, femårs fængselsdom som politisk fange, og det faktum, at han den dag i dag ikke er blevet rensat og frifundet.

Som Helga Zepp-LaRouche beskrev sin afdøde mand i hendes introduktion til sin videoerklæring for 'LaRouche Legacy Foundation, så udviklede Lyndon LaRouche fra starten af en analyse af, på den ene side hvad der gik galt med systemet, og på den anden side den nødvendige løsning: "Jeg tror, at en af de vigtigste opfattelser var, at han i 1975 for første gang præsenterede en omfattende idé om, hvordan et sådant nyt verdensøkonomisk system skulle se ud: Den internationale Udviklingsbank – ideen om, at der skulle være en overførsel af teknologi til en værdi af 200 mia. dollar hvert år til at overvinde underudvikling gennem store projekter. Denne idé greb øjeblikkeligt om sig. I 1976 traf de "Alliancefrie landes Bevægelse" på deres sidste konference i Colombo grundlæggende en mere eller mindre endelig beslutning om vedtagelsen af denne politik, ord for ord.

"I de følgende år arbejdede Lyn sammen med Indira Gandhi og med López Portillo om disse idéer. Jeg synes, det er en meget rig historie. Vi rejste i disse årtier til mere end fyrre lande. Vi mødtes med ledere fra praktisk taget hvert eneste land på planeten. Fra min egen erfaring kan jeg forsikre jer om, at alle disse mennesker så på Lyn med et utroligt håb om, hvad USA kunne være".

Videoen kan ses her

Ude og hjemme: Den eneste gennemførlige strategi for undgåelse af krig er hurtig økonomisk udvikling

Den 14. januar (EIRNS) – Pave Paul VI havde ret, da han i sin rundskrivelse 'Populorum Progressio' fra 1967 skrev: "Udvikling er det nye navn for fred".

Den systemiske sammenbrudskrise i hele det transatlantiske økonomiske system, som Lyndon LaRouche advarede om helt tilbage i 1971, er nu i fuld gang og bringer USA og verden til randen af fascistiske politikker, både økonomisk og politisk, nøjagtig som LaRouche forudså ville ske, hvis hans politik for global økonomisk udvikling ikke blev vedtaget.

I Europa er den vanvittige politik, styret fra London, for afvikling af atomkraft og kuldioxid nået til det punkt, hvor den truer eksistensen af hele kontinentets elnet. Hvis Tyskland får lov til at fortsætte, vil det i år nedlægge tre af sine sidste seks atomkraftværker og reducere landets

elforsyning med chokerende 6-7%, uden anden grund end forsætlig afindustrialisering og malthusiansk affolkning.

I Kina er USA's afgående udenrigsminister, Mike Pompeo, kommet inden for en millimeter til at anerkende Taiwan som en suveræn nation, hvilket forsætligt ville overskride Kinas røde linje og sandsynligvis udløse en åben militær reaktion.

I Rusland tikker uret ned til 5. februar 2021, hvor den nye START-traktat mellem USA og Rusland udløber, hvilket ville efterlade verden med, siger og skriver, nul våbenkontrolaftaler mellem de to supermagter, på et tidspunkt med skarpe og voksende spændinger.

Og i USA har angrebet på 'Capitol' den 6. januar – en moderne orkestreret provokation i stil med 'Rigsdagsbranden' – åbnet sluseportene for at rive præsidentskabet som institutionen og forfatningen i stykker, i særdeleshed ytringsfriheden, og tilskyndelse til jakobinsk vold (både venstre- og højreorienteret), hvilken er beregnet på at nedbryde nationen – det britiske imperiums mangeårige feberagtige drøm. Rapporterne om planlagt vold på indsættelsesdagen den 20. januar, både i Washington, D.C. og i mange delstats-hovedstæder over hele landet, truer med at optrappe krisen til et helt nyt niveau.

Præsident Trumps gentagne fordømmelse af angrebet på Capitol, hvor han distancerer sig selv og hans bevægelse fra "den pøbelagtige vold" og siger, at "jeg opfordrer til at der ikke må være nogen vold", er prisværdigt – men det er på ingen måde tilstrækkeligt til at besejre den globale strategi fra det britiske imperium, City of London og Wall Street.

"Det er meget tydeligt, at USA befinder sig i en dyb, dyb polarisering", sagde Schiller Instituttets præsident, Helga Zepp-LaRouche, i sin ugentlige webcast den 13. januar. "Nogle mennesker taler endda om faren for en borgerkrig. Jeg vil ikke forudsige det ene eller det andet, men det står meget klart,

at hvis ikke man finder en måde at overvinde denne nuværende ekstreme polarisering, kan man ikke gå ind til det og sige: 'Vi vil bekæmpe dette til døden.' Dette kan kun føre til en fuldstændig tragedie eller føre til en situation som i Weimar-Tyskland, hvor nationalsocialisterne og bolsjevikkerne kæmpede frem og tilbage i slutfasen; og vi ved hvordan dette sluttede".

Zepp-LaRouche fortsatte: "Hvad jeg mener der må gøres, er en helt anden tilgang. Det er idéen om 'modsætningernes sammenfald', der blev udviklet af Nicholas Cusanus; forestillingen om at det menneskelige sind kan definere et niveau for løsninger, der ligger på et højere plan end der, hvor konflikten opstod. Hvad det konkret betyder i en situation som denne er, at folk fra alle sektorer af det politiske spektrum skulle arbejde sammen for at løse de virkelige problemer, som hungersnød, som pandemi, og derved give unge mennesker et perspektiv".

Zepp-LaRouche henviste derefter til den tænkning og organiserende tilgang fra ledere som Mahatma Gandhi og Martin Luther King, som personligt blev stærkt inspireret af Gandhi: "Jeg tror, at en sådan fornuftens stemme, som eksempelvis Martin Luther King, hvis fødselsdag vi fejrer om få dage, bør introduceres i den stærkt polariserede amerikanske situation. Jeg tror, at vi er nødt til at introducere et sådan element af samarbejde om at løse problemer og genopbygge USA. Vi er virkelig nødt til at give et perspektiv til de ganske almindelige mennesker, der har mistet håbet om den amerikanske drøm, hvis de nogensinde har haft det. Og jeg tror, at det kun kan gøres ved at bevæge relationer mellem nationer til et helt andet paradigme... Verden har desperat behov for et nyt paradigme, et 'New Bretton Woods-system, som min afdøde mand havde udarbejdet i mange årtier. Og jeg tror, det er denne tænkning af Mahatma Gandhi, Martin Luther King, og Lyndon LaRouche, som nu er nødvendig".

Hun konkluderede: "Jeg synes, at dette er et meget alvorligt

øjeblik i amerikansk historie, det er et alvorligt øjeblik for hele verden. Men jeg tror, at der er nok af kræfter med god vilje rundt om i verden til, at vi forhåbentlig kan sætte en alliance og et partnerskab sammen for at redde civilisationen, for det er hvad der i virkeligheden står på spil”.

Interview med Hussein Askary: Kan Irak blive et centrum for udvikling snarere end konflikt?

12. november 2020 (Schiller Institut) – Irak har i årtier været en konfliktzone, og er blevet ødelagt og nægtet udvikling af den amerikanske invasion i 2003 under George W. Bush. Men hvor Vesten ser konflikt, ser Kina muligheder. Kunne Irak blive et omdrejningspunkt for udvikling, hvor øst og vest kan mødes? Hussein Askary, Schiller Institutets Sydvestasien-koordinator, diskuterer perspektivet for infrastruktur og et paradigmeskifte i Sydvestasien og globalt.